

Αύγουστος

Κυριακή 2 Αύγούστου.

(Η΄ Ματθαίου).

(Μτθ. 14, 14 – 22).

*«ἀναβλέψας εἰς τόν οὐρανόν
εὐλόγησε» (Μτθ. 14, 19).*

Ένα μεγάλο και συγκλονιστικό θαῦμα παρακολουθήσαμε στό εὐαγγελικό ανάγνωσμα τῆς σημερινῆς Κυριακῆς. Ὁ Παντοδύναμος Θεάνθρωπος Λυτρωτής μας Ἰησοῦς Χριστός, ἀφοῦ χόρτασε τίς ψυχές τῶν ἀκροατῶν μέ τή διδασκαλία Του, τρέφει και τό σῶμα τους μέ τό θαῦμα τοῦ πολλαπλασιασμοῦ τῶν πέντε ἄρτων και τῶν δύο ψαριῶν.

Ὁ Χριστός δέν ἦλθε στόν κόσμο γιά νά ικανοποιήσει μόνο τίς πνευματικές ἀνάγκες τῶν ἀνθρώπων καί νά ἐκπληρώσει τίς ἐσωτερικές τους ἐφέσεις. Δέν ἦλθε στή γῆ γιά νά μιλήσει μόνο γιά τόν οὐρανό. Ἦλθε ἀπό ἀγάπη καί γέμισε μέ τήν παρουσία Του ὀλόκληρη τήν ἀνθρώπινη πραγματικότητα. Προσέχει τήν ψυχή τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλά φροντίζει καί τό σῶμα του. Ἐπιμελεῖται τό πλάσμα τῶν χειρῶν Του συνολικά. Διακονεῖ ὅλες τίς ἀνάγκες, τίς πνευματικές καί τίς ὑλικές, διότι ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἓνα ἐνιαῖο σύνολο, χωρίς ἐσωτερικούς διχασμούς καί διαιρέσεις. Αὐτή ἡ συνολική ἀντιμετώπιση τῶν ἀνθρώπινων ἀναγκῶν ἀποδεικνύει τήν καθαρή καί διακριτική ἀγάπη τοῦ Κυρίου καί Λυτρωτῆ Ἰησοῦ.

Ἐκείνη τήν ἡμέρα, πού τά πλήθη συγκεντρώθηκαν γύρω Του καί σάν διψασμένα ἐλάφια ξεδιψοῦσαν ἀπό τά γάργαρα νάματα τῆς διδασκαλίας Του, ἔπρεπε κάποια στιγμή

νά φροντίσουν και για την τροφή του σώματος, αφού ή ημέρα είχε περάσει. Εκείνη τη στιγμή, πού ή υπάρχουσα τροφή ήταν ελάχιστη, ο Κύριος «αναβλέψας εις τόν ουρανόν ελόγησε». Ζήτησε την πρώτη ύλη στη γη, αλλά για να την αύξησει στράφηκε προς τόν ουρανό. Ο Χριστός από μόνος Του δέν είχε ανάγκη να στραφεί στον ουρανό, διότι Εκείνος είναι ο ουρανός. Δέν είχε ανάγκη να προσευχηθεί, διότι Εκείνος είναι πού ακούει και εκπληρώνει τις προσευχές. Δέν χρειαζόταν κάποια επιπλέον δύναμη για να επιτελέσει τό θαῦμα, διότι Εκείνος είναι ο Παντοδύναμος Θεός, πού επιτελεί όλα τά θαύματα. Ήθελε όμως να διδάξει.

Τό πρώτο πού ήθελε να διδάξει ήταν ή πίστη στην Αγία Τριάδα. Πολλές φορές μίλησε στους ανθρώπους για τόν Πατέρα Του και για τό Πνεῦμα τῆς Ἀληθείας. Ποτέ δέν απέκρουσε ότι είναι ο Ἀπεσταλμένος του Πατέρα Του και πώς, όταν θά φύγει, θά στείλει

τόν Παράκλητο. Όλες αυτές οι διδασκαλίες έμοιαζαν ως άοριστες θεωρίες. Έπρεπε και πρακτικά να τις έπιβεβαιώσει. Έπρεπε να τις έπισφραγίσει με κάτι άπτό και όρατό, για να δείξει πώς δέν ένεργεί από μόνος Του και πώς ή ανθρωπότητα απολαμβάνει τήν αγάπη και τή φροντίδα όλόκληρης τής Αγίας Τριάδας. Σηκώνει, λοιπόν, τό βλέμμα του στόν ούρανό για να δείξει πώς δέν είναι μόνον Έκεϊνος ό ούρανός, αλλά πώς ό ούρανός είναι όλόκληρη ή Τριάδα στό πλήρωμά Της και στόν άπέραντη δύναμή Της. Η ανάβλεψη στόν ούρανό είναι μία ακόμη υπενθύμιση πώς ό Υίός του Θεού έπιτελεί τό έργο Του, έπειδή έκτελεί τό θέλημα του Πατέρα ,και συνεργεί πρός τοϋτο και τό Άγιο Πνεϋμα.

Τό δεύτερο πού ήθελε να διδάξει ό Χριστός με τήν ανάβλεψη στόν ούρανό είναι πώς καθετί πού χρειάζεται ό άνθρωπος θά τό βρει πρώτα μέσ' από τήν προσευχή και στή συνέχεια μέσ' από τις δικές του ένεργειες και

προσπάθειες. Ἡ ἀναφορά τοῦ ἀνθρώπου στό Θεό, ἡ ζωντανή συνομιλία μέ τό Δημιουργό του, ἡ καθαρή καί ἀπλή προσευχή φέρνει στόν πιστό τήν ἐπίλυση ὅλων τῶν θεμάτων πού τόν ἀπασχολοῦν. Κάθε τί πού ξεκινάει ὁ ἄνθρωπος ἐρήμην τοῦ Θεοῦ καταλήγει ἤ σέ ἀποτυχία ἤ σέ τραγωδία. Ὁ ἄνθρωπος, δυστυχῶς, δέν ἔχει διδαχθεῖ ἀπό τά ἀλλεπάλληλα κτυπήματα μέσα στήν ἱστορική του διαδρομή. Καταδικάζει τόν ἑαυτό του νά βιώνει ξανά καί ξανά τήν ἀποτυχία τοῦ Πύργου τῆς Βαβέλ. Κινεῖται ἀλματωδῶς στή γνώση, στήν ἐπιστήμη, στήν τεχνολογία, στόν πολιτισμό, ἀλλά δέν ἀπολαμβάνει κάποιο ἀγαθό ἀποτέλεσμα. Ὁ κόσμος δέν γίνεται καλύτερος. Ὁ ἄνθρωπος δέν ἔγινε εὐτυχέστερος. Ἡ ἀγωνία, τό ἄγχος, ἡ ἀσθένεια, ἡ ἀπανθρωπία γέμισαν τά πρόσωπα καί τίς ψυχές τῶν ἀνθρώπων μέ δάκρυα.

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος δέν ἀναβλέπει στόν οὐρανό, στερεῖται τῆ θεϊκή εὐλογία. Ὅταν

προσπαθεῖ νά λύσει τίς ὑποθέσεις του κοιτάζοντας μόνο στή γῆ, τότε αὐτοκαταδικάζεται σέ μία χαμέρπεια, σέ μία πενία, σέ μία φτήνια, σέ μία λασπώδη διαδρομή, γεμάτη παγίδες καί πτώσεις. Ἡ παράδοση τοῦ ὀρθόδοξου λαοῦ μας ἐπιβάλλει τήν ἔναρξη τοῦ κάθε ἔργου μέ τό σημεῖο τοῦ Σταυροῦ καί μέ τίς κατάλληλες εὐχές τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ ὀρθόδοξος ἀπό τήν ἡμέρα τοῦ τοκετοῦ μέχρι τήν ἡμέρα τῆς τελευταίας του ἀναπνοῆς ντύνει τή ζωή του μέ τίς λειτουργικές εὐχές καί τά μυστήρια τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας. Κάθε σημαντικό γεγονός στή ζωή του τό ξεκινάει μέ τόν ἀγιασμό καί τή χάρη τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Κύριος μᾶς λέγει: «ἄνευ ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν». Σήκωσε τά μάτια Του στόν οὐρανό, πρίν χορτάσει τόν πεινασμένο λαό, γιά νά μᾶς διδάξει νά κάνουμε τό ἴδιο. Μακάρι νά στρέφουμε τήν καρδιά καί τή σκέψη μας στόν Κύριο πρίν ἀπό κάθε ἐνέργεια στή ζωή μας, γιά νά ἀπολαμβάνουμε τίς ἀκένωτες

εὐλογίες Του καί νά βαδίζουμε τό δρόμο τῆς
σωτηρίας μας μέ ἀσφάλεια. Ἀμήν.